

DNEVNIK ŠOLE V NARAVI – PLANICA

(Vid Mumelj)

Ponedeljek, 16. 5. 2016

Danes je bil prav krasen dan. Zbudil sem se ob sedmih zjutraj, se oblekel, vzel prtljago in se z mamico odpeljal v šolo. Ob 8.15 je prišel avtobus in nas odpeljal v Planico. Kar težko se je bilo posloviti od staršev. V Planico smo se vozili dve uri in pol. Vmes smo se ustavili v Vrbi na Gorenjskem, kjer smo si ogledali rojstno hišo Franceta Prešerna. Ko smo prispeli v Planico, nam je glavni vodič povedal, kam bomo dali svojo prtljago. Ko smo se »raztovorili«, smo odšli v učilnico, kjer nam je vodič razložil pravila šole v naravi. Za tem smo imeli kosilo. Za kosilo so bili njoki, meso, goveja juha, solata ter sok oziroma čaj. Za priboljšek pa še sladica. Po kosilu smo se razdelili v dve skupini in odšli na vrh naše velikanke. Pot je bila dolga. Imela je več kot tisoč stopnic. Na sredi poti je začelo deževati, zato smo malo pospešili tempo. Ko smo prišli nazaj v dom, smo si ogledali krajši film o zgodovini smučarskih skokov. Posnetek mi je bil zelo zanimiv – nikoli nisem vedel, kakšne »poze« so včasih imeli skakalci. Izvedel sem tudi, kakšne rekorde so postavljali. Nato smo imeli dobro urico prostega časa. Na to sem komaj čakal. Lahko smo igrali namizni tenis, šli v telovadnico ali pa bili v sobah ter se igrali družabne igre in pisali dnevnik. Izbral sem si telovadnico, kjer sem s svojimi sošolci igral nogomet. Končno sem se lahko razigral. Igra po mojem mnenju ni trajala prav dolgo. Že ob

pol sedmih zvečer se je pričela večerja. Če po pravici povem, sem je bil kar vesel, saj sem bil že pošteno lačen. Za večerjo je bil carski praženec s kompotom. Po večerji smo imeli daljše predavanje o varnosti v gorstvu. Zadnjih petnajst minut mi je bilo že kar malo dolgčas. Na koncu me je razredničarka vprašala, če lahko razredu preberem svoj dnevnik in verjemite ali ne, razredu je bil zelo všeč. Po predavanju smo se oblekli v pižame, si umili zobe in odšli spat.

Torek, 17. 5. 2016

Ah! Nov dan. Zbudil sem se ob pol sedmih zjutraj. Ko sem se prvič ozrl čez okno, sploh nisem prepoznal Planice. Bil sem vznemirjen. Samo še trije dnevi in pol so ostali do odhoda domov. Vzel sem zobno ščetko ter pasto in si odšel umiti zobe. Ob sedmih nas je prišla zbuditi učiteljica. A kaj, ko smo bili v naši sobi že vsi budni. Pripravil sem se za jutranjo telovadbo in počakal na moja dva »sobna« tovariša. Začeli smo s telovadbo. Najprej smo se ogreli, nato pa začeli s tekom. Po petnajstih minutah sem ugotovil, da sem se premalo oblekel. Zelo me je zeblo. Po telovadbi smo imeli samoposrežni zajtrk. Po zajtrku je naša skupina šla kolesarit. Pot je bila dolga kakšnih 30 km in zelo naporna. Zadnjih nekaj sto metrov nisem več čutil svojih nog. Oddahnili smo si šele na kosilu. Po kosilu smo imeli nordijsko hojo, ki niti ni bila tako težka. Najprej smo se učili tehnike. Med pavzo smo si odšli ogledat treninge smučarskih skakalcev. Bilo je noro. Po ogledu smo še enkrat ponovili nordijsko hojo, nato pa odšli nazaj v dom. Vzeli smo nogometno žogo in odšli igrati nogomet. Igrali smo ga eno uro. Bilo je zelo lepo. Ko smo se dovolj razdivjali, smo se preoblekli in odšli na večerjo. Prav teknila mi je. Po večerji pa smo imeli še kviz. Kviz je bil zelo vznemirljiv. Najprej smo se učenci razdelili v štiri skupine, potem pa začeli z vprašanji. Jaz sem bil vodja prve skupine. Delo vodje je bilo povedati številko vprašanja, se posvetovati s člani skupine in povedati odgovor. Med kvizom sem imel zelo negotov občutek. Ko pa smo na koncu kviza zmagali, je bilo že bolje. Po zaključku kviza

smo odšli v svoje sobe. Učitelji so nam sporočili, da se moramo danes dobro naspiti, ker nas jutri čaka naporen dan.

Sreda, 18. 5. 2016

In že je sredo. Tretji dan šole v naravi. Vreme je lepo in ptički veselo čivkajo. Kot že v torek smo tudi danes dan začeli z jutranjo telovadbo, pri kateri smo tekli velike kroge okoli doma. Po teku smo imeli obilen zajtrk. Za spremembo od včeraj sem danes za zajtrk pojedel skoraj dvakrat več, saj sem si moral pridobiti moči za dolg pohod na Tromejo. In smo začeli pohod. Na začetku smo dobili lunch pakete. Pohod je trajal tri ure navzgor in tri ure navzdol. Vmes smo šli mimo Rateč, ki so prav lepo mestece. Na vrhu Tromeje je bilo zelo lepo. Tam smo lahko pojedli sendviče in se igrali. Lahko smo celo naenkrat sedeli na treh državah hkrati. Ko smo se nagledali te lepote gora, smo krenili nazaj v dom. Pot je bila dolga in zanimiva. Nazaj grede smo šli malo skozi Italijo mimo velikih bunkerjev iz druge svetovne vojne. Bunkerji so bili še v kar dobrem stanju glede na leta. Spet smo šli mimo Rateč in po dolgem času prispeli v dom. Še sreča, da pot ni bila daljša; če bi bila, bi mi verjetno »odpadle noge«. V domu smo najprej imeli sadno malico, ki je nisem tako veliko pojedel. Sledili sta dve uri prostega časa, ki smo ga fantje izkoristili za nogomet. Bilo je noro; še bolje pa bi bilo, če me ne bi bolele noge. Nato smo odšli na večerjo. To je bila ena najboljših večerij do zdaj. Večerji so sledile športne igre, ki so potekale v telovadnici. Zelo sem se zabaval. In upam, da bomo še to kdaj ponovili. Spet spanje! Vsako noč je enako. Vedno se moraš stuširati, umiti zobe in preobleči v pižamo. Za zdaj pa LAHKO NOČ.

Četrtek, 19. 5. 2016

Danes je nov prekrasen dan. Sonce močno sije in nebo je sinje modro. Spet sem se zbudil, se pretegnil in se pripravil za jutranjo telovadbo, ki je bila malo krajša kot ponavadi. Zato se je tudi zajtrk prej začel. Škoda, da za zajtrk nismo smeli jest hrenovk in jajc. Takrat bi mi prav teknila. Vseeno pa nisem izgubil veselja. Po zajtrku smo imeli trideset minutni odmor. Naša soba ga je izkoristila za pospravljanje in pripravljanje za nadaljnje dejavnosti. Naša skupina je imela zgodovino gornišstva, pri kateri nam je gospa Mina predvajala slike ter pripovedovala o svojih izkušnjah ter o lepoti te zanimive dejavnosti, ki bi jo tudi jaz rad enkrat poizkusil. Povedala je tudi nekaj vrst rastlin in živali, ki živijo visoko v gorah. Večino zanimivosti še nikoli nisem slišal. Izvedel sem celo to, kaj so včasih potrebovali za plezanje. Po predavanju smo se odpravili v koč pod Ciprnikom. Razgled je bil čudovit. Tam smo lahko pojedli sadno malico, ki smo jo dobili v domu. Videl sem lahko vseh osem skakalnic. Bilo je krasno. Ko smo se nagledali te lepote, smo krenili nazaj domov. Na sredi poti je začelo deževati, zato smo šli malo hitreje. V domu smo lahko v telovadnici preizkusili plezalno steno. Če pa tisti čas nisi bil na vrsti, si se lahko igral razno razne igre. Bil sem navdušen. Splezal sem čisto do vrha in prekosil samega sebe. Plezanju je sledilo kosilo, ki je kot vedno tudi tokrat bilo zelo dobro. Ko smo se najedli, je naša skupina odšla v učilnico, kjer nam je g. Miha razložil, kaj je orientacija in kako se ta igra igra. Razdelili smo se v štiri skupine in začeli igro. Na začetku nam ni šlo

prav dobro, kasneje pa smo se izboljšali in na koncu dosegli tretje mesto. Bil sem zelo vesel, da se je na koncu tako izteklo. Hoh! Ena ura in pol prostega časa. Med to dolgo pavzo sem pisal dnevnik, vadil svojo točko, ki jo bo naša soba predstavila na večernem programu in se igral. Opažam, da pri meni prosti čas kar prehitro mine, saj je kmalu za tem bila večerja. Res škoda, da je to bila zadnja večerja šole v naravi. Kljub temu pa sem vesel, da bom kmalu spet doma.

Petek, 20. 5. 2016

In že je petek. Zadnji dan šole v naravi. Res je neverjetno, kako hitro mineva čas. Danes za spremembo nismo imeli jutranje telovadbe. Zato se je tudi zajtrk prej začel. Zajtrku je sledil pohod v Tamar, ki je bil po mojem mnenju čudovit. Že na poti tja sem bil poln pričakovanj. Naša skupina je pred prihodom odšla še na slap. Razgled je bil zelo lep. Lahko smo poskusili celo ledeno izvirsko vodo, ki je imela šest stopinj. Na poti do hišice sem padel. Malo je bolelo, ampak me ni potrla. V hišici smo lahko pojedli malico, ki smo jo dobili v domu. In že smo se vrnili v dom. Na poti nazaj sem nabral nekaj lepih kamenčkov, ki sem jih kasneje doma pokazal staršem. V domu nas je že čakalo kosilo. Zadnji obrok šole v naravi. Bilo je odlično. Ko smo se najedli, je bila na vrsti zaključna prireditev šole v naravi. Tam smo dobili razna priznanja in pohvale, ki smo si jih priborili v celem tednu. Nazadnje smo se poslovili od učiteljev, vzeli prtljago in odšli na avtobus. Še zadnjič sem pogledal dom. Kar malo hudo mi je bilo. Jaz bi bil v Planici še vsaj kakšen teden. Po drugi strani pa sem komaj čakal, da spet zagledam svojo družino, prijatelje in sorodnike. Pot je bila dolga. Na srečo na cestah ni bilo večjih zastojev. Med vožnjo sem se s sošolci igral razne igre, tako da mi vsaj dolgčas ni bilo. Kmalu smo prispeli do naše šole, kjer me je že čakal ati. Poslovil sem se od prijateljev in šel domov. Doma sta me že čakali mami in moja sestra. Obe sem objel in jima povedal vse, kar se je ta teden dogajalo. Ta čarobni teden mi bo za vse življenje ostal v spominu.....